

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/285/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201791
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014201791.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci žalobcu: C., bytom E. XX, R., zastúpeného JUDr. Luciou Flochovou, advokátkou so sídlom Krížna 47, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-OLVS-33/2014/OPK zo dňa 25. augusta 2014, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 228/2014-75 zo dňa 08. októbra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 228/2014-75 zo dňa 08. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 148,22 € k rukám jeho právnej zástupkyne, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 1S 228/2014-75 zo dňa 08. októbra 2015 Krajský súd v Bratislave v zmysle § 250j ods. 2, písm. c/, d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-33/2014/OPK zo dňa 25. augusta 2014 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 1608 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 1608 zo dňa 21. decembra 2010, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu, že podľa záveru odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice sv. Michala, a.s. Bratislava zo dňa 06. decembra 2010 žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie nie sú v súlade so zákonom. Konštatoval, že žalovaný správny orgán nerešpektoval právny názor súdu prvého stupňa vyjadrený v rozsudku sp. zn. 2S/86/2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012. Ďalej uviedol, že zo záverov oboch rozsudkov nesporne vyplýva právny názor, že: „...Aj odborný posudok predstavuje dôkaz podliehajúci hodnotiacemu procesu zo strany správneho orgánu. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že odborný posudok služobného klinického psychológa je za každých okolností správny a objektívny, najmä s prihliadnutím na fakt, že sa jedná o služobného psychológa psychologickkej ambulancie nemocnice s poliklinikou ministerstva, a teda pokiaľ je spochybňovaný zo strany žalobcu, nejaví sa byť ako dostatočné vyhodnotiť jeho námietky ako len jeho subjektívny pocit, ale v takom prípade pre objektívne zistenie nič nebráni správnomu orgánu doplniť dokazovanie o výsluch klinického psychológa za účasti účastníka konania a jeho právneho zástupcu. Vo veci sa javí potrebné, aby sa klinický psychológ vyjadril k jeho prípadnej zaujatosti, ktorú žalobca namietal, k zvolených metódam vyšetrenia a jeho samotnému priebehu, k zisteniam a záverom, ktoré z toho vyplynuli, a to aj vo svetle žalobcových námietok o zlom vzťahu s jeho priamym nadriadeným a o jeho zaujatosti, a teda či klinický psychológ aj napriek uvedenému zotrváva na výsledku psychologického vyšetrenia žalobcu o jeho duševnej nespôsobilosti na výkon štátnej služby. Takto doplnené dokazovanie bude dostatočným základom aj pre prijatie záveru správnym orgánom o potrebe, či nadbytočnosti vykonania kontroly správnosti záverov pôvodného psychologického vyšetrenia iným klinickým psychológom. Podľa názoru odvolacieho súdu, vykonanie nového psychologického vyšetrenia nie je vylúčené...“.

V nadväznosti na uvedené vyslovil, že z vyššie uvedených rozhodnutí dostatočne a jasne vyplýva záver, že v rámci náležitého zistenia skutočného stavu veci je nutné doplnenie dokazovania. Dodal, že tieto závery žalovaný správny orgán ignoroval, neriadil sa § 250j ods. 7 OSP a bez toho, aby vo veci doplnil dokazovanie vydal opakovane rovnaké rozhodnutie, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu.

Taktiež vyslovil, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že na preskúmanie obsahu odborného posudku, vydaného klinickým psychológom nie sú oprávnení iní psychológovia. Odborný psychologický posudok, podľa súdu prvého stupňa nie je nespochybniteľný, nemenný a bezvýhradne záväzný. Mal za to, že preskúmanie psychologického posudku iným rezortným psychológom nie je vylúčené. Doplnil, že vzhľadom na závažnosť konania, ako aj jeho následkov pre žalobcu je žalovaný povinný postupovať v záujme presného a úplného zistenia skutočného stavu veci, vykonať dôkazy potrebné pre rozhodnutie, zaoberať sa námietkami, ktoré v konaní vzniesol žalobca, vyhodnotiť ním predložený dôkaz, zaoberať sa správnosťou postupu pôvodného psychologického vyšetrenia, doplniť dokazovanie o výsluch klinického psychológa za účasti účastníka konania a jeho právneho zástupcu a doplniť dokazovanie o vyjadrenie psychológa k jeho prípadnej zaujatosti, ktorú žalobca namietal. Dal do pozornosti, že úlohou žalovaného bude aj zaoberať sa dôkazmi, ktoré v konaní predložil žalobca, t.j. konkrétne so znaleckým posudkom č. 1/2011, vypracovaným znalcom Mgr. G. R.. Súčasne zdôraznil, že v ďalšom konaní bude žalovaný správny orgán povinný rešpektovať právne závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2, písm. d/ a f/ OSP, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietne.

Žalovaný sa v plnom rozsahu pridržiaval obsahu svojho písomného vyjadrenia k podanej žalobe. Namietal nesprávnosť záveru súdu prvého stupňa o tom, že žalovaný nerešpektoval názor súdu vyjadrený v rozsudku sp. zn. 2S/86/2011 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012, z ktorých vyplýva záver, že v rámci náležitého zistenia skutočného stavu veci je nutné doplnenie dokazovania. Uviedol, že na základe rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012 zo dňa 25. septembra 2013 po vrátení spisového materiálu odvolaciemu orgánu z Krajského súdu v Bratislave bolo v rámci odvolacieho konania opätovne posúdené napadnuté rozhodnutie spolu so zadováženými dôkazmi v celom rozsahu ako aj s konaním,

ktoré predchádzalo jeho vydaniu.

Zdôraznil, že žalobca bol zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru prepustený z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., pričom výlučným podkladom pre vydanie personálneho rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, bol záver služobného klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby. Podľa žalovaného záver klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti nie je možné v rámci tohto konania preskúmať, pretože pre nadriadeného oprávneného rozhodnúť o prepustení policajta z tohto dôvodu je záväzný. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/28/2011, z ktorého vyplýva právne záväzný názor, že „pri prepustení príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., je podkladom pre takéto rozhodnutie posudok služobného klinického psychológa so záverom, že policajt nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Správny orgán nie je oprávnený preskúmať pravdivosť takéhoto znaleckého posudku a po jeho vyhotovení nemá inú možnosť ako postupovať podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.“ Žalovaný mal za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom rozhodnutí stanovil rozhodujúcu interpretáciu dôvodu prepustenia v § 192 ods. 1, písm. c/ cit. zákona.

Okrem uvedeného žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/195/2010, v zmysle ktorého „Podľa rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 06. decembra 2007) vzájomne si odporujúca judikatúra vnútroštátneho najvyššieho súdu predstavuje porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a v danom prípade bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj právo podľa čl. 14 Dohovoru v spojení s čl. 1 Protokolu č. 1. Európsky súd pre ľudské práva ďalej uvádza, že rozdiely v súdnych rozhodnutiach sú prirodzene obsiahnuté v každom súdnom systéme, ktorý je založený na existencii viacerých nižších súdov s územnou pôsobnosťou obmedzenou pre svoj región, a preto úlohou najvyššieho súdu je práve usmerňovať (regulovať) tieto protirečivé rozsudky. Najvyšší súd, ako najvyššia súdna autorita v krajine, prihliadajúc na konzistenciu svojej judikatúry nemôže pripustiť, aby vydal v dvoch obdobných veciach diametrálne odlišné rozsudky. Takéto rozhodnutie by bolo potom podľa najvyššieho súdu v rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je zahrnutý v niekoľkých článkoch Dohovoru a tvorí jeden zo základných elementov právneho štátu a stalo by sa zdrojom právnej neistoty. Najvyšší súd, pri tejto príležitosti dáva do pozornosti aj judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď.“

Súčasne dal do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006, konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu, ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Podľa žalovaného samotný záver klinického psychológa o duševnej nespôsobilosti príslušníka Policajného zboru na ďalší výkon štátnej služby v podmienkach Policajného zboru neznamena, že tento je duševne nespôsobilý aj na výkon iných povolání. Ďalej uviedol, že dňa 03. septembra 2010 požiadal riaditeľ Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave v zmysle čl. 9 ods. 3 Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 103/2005 o vykonanie kontrolného psychologického vyšetrenia u žalobcu. Uvedený žalobca absolvoval na Psychologickej ambulancii Nemocnice sv. Michala Bratislava dňa 19. októbra 2010 a doplnujúce vyšetrenie dňa 06. decembra 2010 u klinického psychológa PhDr. Y. T., PhD. Výsledky doplnujúceho kontrolného psychologického vyšetrenia potvrdili výsledky prvého psychologického vyšetrenia. Konfrontáciou získaných výsledkov klinický psychológ konštatoval záver, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka Policajného zboru.

Rovnako tak zdôraznil, že vyšetrenie vykonáva výhradne služobný klinický psychológ, pričom nadriadený žalobcu nemal a ani nemá možnosť do tohto procesu vstupovať, a teda ani ho ovplyvniť. Ďalej konštatoval, že ustanovenia zákona žalovanému neumožňujú závery klinického psychológa vyslovené v posudku preskúmať, ako to požaduje krajský súd. Zároveň uviedol, že kontrolné psychologické vyšetrenie u žalobcu vykonala PhDr. Y. T., PhD., ktorá je klinickým psychológom Nemocnice sv. Michala, a.s. a závery vyplývajúce z posudku spracovaného klinickým psychológom nie je oprávnený preskúmať iný psychológ žalovaného, pretože nemá postavenie klinického psychológa, pričom tieto závery nemôže, podľa názoru žalovaného, preskúmať ani iný klinický psychológ práve s poukázaním na špecifické postavenie policajného zboru ako ozbrojenej zložky. Dodal, že odborný posudok z vyšetrenia vykonaného klinickým psychológom je administratívno-správnym aktom, ktorý nepodlieha z dôvodu jeho odbornosti obsahovému preskúmaniu iným orgánom.

Doplnil, že posudkom č. 1/2011, vypracovaným Mgr. G. R. dňa 26. mája 2011, bolo vykonané psychologické vyšetrenie žalobcu vo veci jeho osobnosti a emotivity s posúdením potenciálneho rizika jeho agresívneho správania na pracovisku. Zdôraznil, že tento znalecký posudok nemožno považovať tak za určujúci, ako ani za zaväzujúci vo vzťahu ku kontrolnému psychologickému vyšetreniu žalobcu vykonanému služobným klinickým psychológom. Znalecký psychologický posudok je totiž iný typ psychologického vyšetrenia ako kontrolné psychologické vyšetrenie policajta. Každý z týchto posudkov sa riadi inými zákonnými normami, pravidlami a kritériami. Znalecká činnosť sa vykonáva v zmysle zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov a kontrolné psychologické vyšetrenie policajta sa vykonáva v zmysle nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 103/2005.

Zároveň poukázal na § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého sa rozhodnutie o prepustení musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1, písm. b/ a c/ cit. zákona sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

V závere odvolania uviedol, že požiadavku žalobcu o prípadné vykonanie nového kontrolného znaleckého dokazovania je potrebné považovať za nenáležitú, nakoľko táto nemá oporu tak v žiadnych dôkazoch, ako ani v platnom právnom stave v tejto oblasti, a vychádza najmä zo subjektívnej nespokojnosti žalobcu s výsledkom jeho kontrolného psychologického vyšetrenia realizovaným klinickým služobným psychológom, ktorým je konštatovanie, že žalobca nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Trval na tom, že napadnuté rozhodnutia boli vydané v súlade s príslušnými právnymi predpismi na základe presne a úplne zisteného skutočného stavu veci a v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/228/2014-75 zo dňa 08. októbra 2015 potvrdil. Zároveň žiadal, aby bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 148,22 €.

Za nedôvodnú označil námietku žalovaného, že v celom rozsahu dodržal právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/86/2011-129 zo dňa 30. mája 2012 ako i v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012 zo dňa 25. septembra 2013. Zdôraznil, že napriek záväznému právnomu názoru súdu žalovaný nedoplnil dokazovanie v naznačenom smere, len opätovne vydal rozhodnutie identické s predchádzajúcim. Ďalej uviedol, že správny orgán sa v ďalšom uspokojil výlučne s písomným stanoviskom klinického psychológa PhDr. Y. T., PhD., ktorá zhotovila pôvodný psychologický posudok, pričom v predmetnom stanovisku v celom rozsahu zotrvala na svojich doterajších zisteniach.

Ohľadom odvolacej námietky žalovaného, spočívajúcej v poukaze na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 2Sžo/28/2011 uviedol, že ani túto nie je možné považovať za opodstatnenú, naopak uvedené označil za účelovú obranu zo strany žalovaného, keď v prejednávanej veci ide o odlišný skutkový stav v porovnaní so skutkovým stavom vo veci sp. zn.

2Sžo/28/2011. Zdôraznil, že vo veci sp. zn. 2Sžo/28/2011 žalobca nepredložil ani jeden dôkaz preukazujúci neobjektívnosť vyhotoveného znaleckého posudku. V prejednávanej veci žalobca okrem iných dôkazov, ktorých vykonanie navrhol, predložil znalecký posudok vypracovaný znalcom Mgr. G. R. č. 1/2011, ktorého závery sú diametrálne odlišné od záverov znaleckého posudku vypracovaného klinickým psychológom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky PhDr. Y. T., PhD.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. októbra 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného č. KM-OLVS-33/2014/OPK zo dňa 25. augusta 2014 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 1608 zo dňa 21. decembra 2010 podľa § 250j ods. 2, písm. c/, d/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave č. 1608 zo dňa 21. decembra 2010 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Uvedeným personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave bol žalobca prepustený so služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. Preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa

odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Odvolací súd považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR).

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu splnenia zákonných podmienok pre skončenie služobného pomeru príslušníka policajného zboru v zmysle § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „štátna služba“).

Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len „príslušník informačnej služby“), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len „príslušník bezpečnostného úradu“) a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky. Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, príslušník informačnej služby, príslušník bezpečnostného úradu a príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Podľa § 48 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt má právo a/ na podmienky nevyhnutné na riadny výkon štátnej služby, b/ na služobný plat a platový postup v štátnej službe podľa tohto zákona, c/ na prehlbovanie kvalifikácie, d/ odmietnuť poskytnutie informácie o tom, ako by služobný úrad určitú vec vybavoval alebo vykladal právny predpis, s výnimkou činnosti, ktorá patrí podľa osobitného

predpisu k úlohám služobného úradu, v ktorom vykonáva štátnu službu, e/ podávať sťažnosti vo veciach výkonu štátnej služby služobnému úradu vrátane sťažnosti v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 2a. Policajt má okrem práv podľa odseku 1 aj práva vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Policajt je povinný a/ plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, b/ vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, c/ oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu, d/ zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu, e/ pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom, f/ zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, h/ dodržiavať služobnú disciplínu, i/ vykonávať štátnu službu nestranné, j/ poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, k/ plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka, l/ byť pri výkone štátnej služby ustrojený a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku, m/ oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenské vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru, n/ plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov, o/ preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby, p/ predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti, r/ oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku, s/ podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby, t/ nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného, u/ zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehľbovať si kvalifikáciu, v/ dodržiavať liečebný režim určený ošetrovateľom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.

Podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Podľa § 194 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1, písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

Pri prepustení sa skončí služobný pomer uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa nadriadený a policajt nedohodnú inak. Lehota pre skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni doručenia rozhodnutia o prepustení. Ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1, písm. c/ až g/, možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Odvolací súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nežadovazil dostatok relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia, a preto jeho skutkové zistenia a právne závery boli predčasné, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán nepostupoval a nerozhodol zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním žalobcu, a preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd žalobe vyhovel, za súladný so zákonom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o prepustení žalobcu ako príslušníka policajného zboru zo služobného pomeru bolo potrebné, aby mu bol dostatočne preukázaný právny dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru, ktorá skutočnosť v preskúmvanej veci splnená nebola.

V právnej norme § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. zákonodarca ustanovuje podmienku prepustenia policajta zo služobného pomeru tak, že policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Predpokladom prepustenia policajta zo služobného pomeru z dôvodu jeho duševnej nespôsobilosti na výkon služby je preukázanie, že nie je duševne spôsobilý na výkon služby policajta, ktorú vykonáva podľa funkčného zaradenia a teda nie je duševne spôsobilý si plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu z výkonu jeho služby tak, ako mu vyplývajú z právnej normy ustanovenej v § 48 zákona č. 73/1998 Z. z. Zákonodarca v právnej norme § 192 ods. 1, písm. c/ podmieňuje preukázanie duševnej spôsobilosti na výkon služby policajta posudkom služobného klinického psychológa.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného SLV-PS-PK-31/2011 zo dňa 08. apríla 2011 bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/86/2011-129 zo dňa 30. mája 2012 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Tento rozsudok súdu prvého stupňa bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012 zo dňa 25. septembra 2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uvedeného rozhodnutia vyslovil názor, že aj odborný posudok predstavuje dôkaz podliehajúci hodnotiacemu procesu zo strany správneho orgánu. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou žalovaného, že odborný posudok služobného klinického psychológa je za každých okolností správny a objektívny, najmä s prihliadnutím na fakt, že sa jedná o služobného psychológa psychologickej ambulancie nemocnice s poliklinikou ministerstva, a teda pokiaľ je spochybňovaný zo strany žalobcu, nejaví sa byť ako dostatočné vyhodnotiť jeho námietky ako len jeho subjektívny pocit, ale v takom prípade pre objektívne zistenie nič nebráni správne mu orgánu doplniť dokazovanie o výsluch klinického psychológa za účasti účastníka konania a jeho právneho zástupcu. Súčasne Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že povinnosťou správneho orgánu je postupovať tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na ten účel je povinný obstarat' si potrebné doklady, dajúc do pozornosti, že oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech

účastníka konania, s poukazom na § 192 ods. 1, písm. c/, § 233 ods. 1, 2 a § 238 zákona č. 73/1998 Z. z.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovaný správny orgán sa v danom prípade s námietkou žalobcu týkajúcou sa odstránenia rozporov dostatočne nevysporiadal. Rovnako tak pri vydaní napadnutého rozhodnutia nebol akýmkoľvek spôsobom vyhodnotený dôkaz - posudok č. 1/2011, ktorý zo strany žalovaného nebol považovaný za relevantný akt, nakoľko mal za to, že tento nepodlieha preskúmaniu. Uvedené malo za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, keďže v posudzovanej veci bolo potrebné vzhľadom na námietky žalobcu znalca vypočítať k namietaným skutočnostiam za prítomnosti žalobcu.

Zákonodarca v právnej norme § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje oprávnenému orgánu povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady a súčasne povinnosť posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že zákonodarca za dôkaz považuje všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, ako príklad uvádza najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Súčasne zákonodarca priznáva účastníkovi konania právo navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a povinnosť oprávnenému orgánu hodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť však ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov až potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v skutkových zisteniach. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických, systematických a historických úsudkov v zmysle zákonnej úpravy vychádzajúc z účelu zákona, určité tvrdenia prijíma a iné odmieta, ktoré zistenia a závery musia byť uvedené a zdôvodnené v odôvodnení rozhodnutia.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že nie je povinnosťou prieskumného súdu vykonávať dokazovanie a tým nahradiť proces dokazovania správneho orgánu, keďže nie je súdom skutkovým, ako je tomu v civilnom procese a taktiež nie je jeho povinnosťou nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným. Súčasťou preskúmania súdu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo je posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení, zadovaných správnym orgánom za účelom zistenia skutočného stavu veci a teda preukázania materiálnej pravdy.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že úsudok správnych orgánov oboch stupňov v danej veci treba považovať za predčasný, keďže vykonaným dokazovaním neboli odstránené rozpory vyplývajúce zo skutkových zistení. Rozhodovanie žalovaného o tom, ktoré dôkazy a v akom rozsahu vykoná, ako aj ich hodnotenie a posúdenie, či vykonané dôkazy postačujú na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, bolo v danom prípade podmienené názorom súdu vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012 zo dňa 25. septembra 2013, ktorým v zmysle § 250j ods. 7 OSP bol viazaný.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že účelom doplnenia dokazovania nie je len urobenie formálneho úkonu - vykonanie dôkazu, ale jeho účelom má byť zadováženie si objektívnych skutkových zistení preukazujúcich skutočný stav veci.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nepostupoval v intenciách názoru súdu vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/48/2012 zo dňa 25. septembra 2013, keďže nedoplnil dokazovanie v naznačenom smere. Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietku žalovaného, že totožné dokazovanie

bolo pre Najvyšší súd Slovenskej republiky postačujúce v rozsudku sp. zn. 2Sžo/28/2011 zo dňa 19. októbra 2011. Odvolací súd zistil, že z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/28/2011 zo dňa 19. októbra 2011 vyplýva, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. apríla 2011, č. k. 4S/203/2009-41 podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-76/ 2 PK-2009 z 24. augusta 2009, ktorým žalovaný ako odvolací správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 12 zo dňa 26. januára 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, na základe odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice s poliklinikou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo NsP-09/2005 z 24. januára 2005, ktorý vypracoval odborný posudok so záverom, že žalobcove osobnostné vlastnosti sú problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby. Podľa názoru odvolacieho súdu z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/28/2011 zo dňa 19. októbra 2011 vyplýva, že správne orgány oboch stupňov v uvedenom prípade ustálili svoj právny záver na iných skutkových zisteniach, ako v preskúmvanej veci, keďže v prípade posudzovanom Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 2Sžo/28/2011 závery služobného klinického psychológa vykonaným dokazovaním neboli žiadnymi dôkazmi spochybnené. Avšak v preskúmvanej veci závery odborného posudku klinického psychológa PhDr. Y. T., PhD. boli spochybnené závermi súdneho znalca Mgr. G. R., vyslovenými v jeho znaleckom odbornom posudku č. 1/2011 zo dňa 26. mája 2011.

Odvolací súd v danej súvislosti súčasne konštatuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležitým spôsobom vysporiadal so zásadnou otázkou, nastolenou Najvyšším súdom Slovenskej republiky vo vyššie uvedenom zrušujúcom rozhodnutí a to otázkou týkajúcou sa zisťovania skutkového stavu danej veci, ako aj vysvetlil, z ktorých dôvodov nepovažoval za správny postup žalovaného správneho orgánu pri zisťovaní skutkových okolností, z akých dôvodov a na základe ktorých skutočností nepovažoval za preukázaný skutkový stav tak, ako ho zistil žalovaný správny orgán, s ktorými dôvodmi sa plne odvolací súd stotožnil a súčasne na ne poukazuje.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky žalovaného vznesené v jeho odvolaní nepovažoval za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov taktiež dospel k záveru, že žalovaný ani v ďalšom konaní pri posudzovaní otázky duševnej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby nezistil skutočný stav veci, čím sa dôsledne neriadil záväzným právnym názorom súdu, ktorým postupom jeho konanie je zaťažené takou vadou konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2, písm. e/ OSP) a tým, že opätovne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci rozhodol v rozpore s § 250j ods. 2, písm. c/ OSP.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 246c OSP v spojení s § 142 ods. 1 a § 146 ods. 2 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to za ním uplatnený 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) vo výške 139,83 € v súlade s § 11 ods. 4, § 14 ods. 1, písm. a/, b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) a prislúchajúci režijný paušál vo výške 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Žalobcovi priznanú náhradu trov konania vo výške 148,22 € je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyne žalobcu v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť

01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.